

взоръ, който веднага отправи къмъ нея, докато свеждаше снага въ дълбоки поклонни.

Валетътъ, който стоеше при вратата, излѣзе. Почти веднага следъ него изчезна и Одеть, отъ другата врата.

Сириецътъ се изправи: строенъ, високъ. Съ две стъпки стигна до Мраия, протегна ръце.

Очитъ му горѣха.

Този мигъ... Този тъй дълго блѣнуванъ мигъ... Нима бѣ истина?

Тя неволно се отдръпна. Ръцетъ му паднаха.

— Прости ми. Забравихъ, че се намирамъ предъ латинската императрица.

Въ гласа му отекна укоръ и обида. Той се огледа наоколо си. Тежко въздъхна. И отново отправи къмъ нея остъръ, недовѣрчивъ взоръ.

— Защо мълчишъ, Марио? Нѣмашъ ли какво да ме попиташъ?

Тя не сваляше очи отъ него. Поразена. Недоумяваща.

Радулъ бѣ предъ нея. Не, това не бѣше сънь.

И все пакъ това не бѣ Радулъ.

Оня Радулъ, когото тя сънуваше, който заемаше всичкитъ ѝ мисли, всичкитъ ѝ копнежи.

Нѣщо се бѣ разрушило. Нѣщо се бѣ промѣнило.

Това бѣ образа на Радулъ. Но оня Радулъ, отъ горитъ на Орловецъ, отъ срещата въ градинитъ на Царевецъ, въ църквата Свети Димитъръ, оня Радулъ, когото бѣ видѣла за последенъ пътъ задъ решеткитъ на тъмницата — не съществуваше вече. Защо? Каква невидима преграда стоеше между него и нея?

И тя отново усѣти необяснимия ужасъ, който на времето бѣ изпитала предъ любовта на Анри.

Чакъ сега тя разбра, че обича императора.

И потръпна предъ тежестта на своя жребий.

Момъкътъ все тъй стоеше предъ нея, съ гнѣвни, скръбни и питащи очи. Изведнѣжъ тя се опомни. Подаде му ръце, усмихна се, сълзи свѣтнаха въ хубавитъ ѝ зеници.

— Радуле... Кажи. Разправи ми... Колко време отъ тогава... Колко нѣща, колко...